

vidtgående, uden nærmere analyser, som også er efterlyst af bl.a. Socialdemokratiet.

For det tredje må man sige, at der er ingen sikkerhed for – ikke engang skyggen af sandsynlighed for – at forslaget vil øge internationaliseringen og øge antallet af studerende fra andre lande i Danmark eller øge antallet af danske studerende i udlandet. Det er der ikke noget der taler for, der er intet, som sandsynliggør, at det skulle blive tilfældet.

Det indtryk, vi havde efter redegørelsesdebatten, var, at det at være internationalt orienteret bl.a. betyder, at der er studerende fra andre lande i Danmark, og at danske studerende rejser ud. Derfor kunne det være hensigtsmæssigt, hvis man gjorde sig en noget klarere forestilling om, på hvilken måde forslaget her faktisk kunne tiltrække flere studerende end dem, som vi ser i dag.

Jeg har nu redegjort for vore tre væsentligste indvendinger, og mit fjerde punkt er mere en undren over, hvad det er for en forretning, man forestiller sig, at danske uddannelsesinstitutioner skal have. Jeg synes, det ligger på den flade hånd at forestille sig, at institutioner opbygger en sideforretning ved siden af deres ordinære uddannelser, hvor man på et sprog, som er til at forstå for alle, nemlig engelsk, udbyder uddannelser, som er internationalt certificerede og akkrediterede, og hvad ved jeg, som en forretning parallelt med den, man driver for de danske grøntister. Man skal ikke være særlig fantasifuld for at forestille sig, hvem fokus bliver rettet imod, når en gruppe studerende kommer med et stadig lavere tilskud år for år, og en anden gruppe studerende kommer og betaler den pris, man sætter.

Jeg synes, forslaget er sært tavst med hensyn til, hvordan det skal foregå. Jeg kan sikkert få at vide af ministeren, hvordan det skal konkretiseres, men så vidt jeg kan se, står der ikke noget i lovforslaget om, at undervisningssproget er dansk, eller at man følger gængse uddannelsesbekendtgørelser eller lignende.

Det medfører et sidste spørgsmål: Kan danske studerende få stipendier den modsatte vej, altså til de lande, hvis studerende nu ikke længere kan læse gratis i Danmark? Er der en parallel lovpakke på vej, så de kan få penge med og ikke skal søge fonde og andet for at finansiere studierne? Det burde være tilfældet set i lyset af lovforslagets tænkning.

Samlet set kan vi tilslutte os Socialdemokratiets ønske om en mere dybtgående egentlig ana-

lyse af, hvad det er for nogle mekanismer, der sættes i gang. Det er ikke, fordi vi har nogen særlig berøringsangst over for, at der er nogle ting, man skal betale for, og andre ting, man ikke skal betale for, men et videnssamfund er jo ikke kun et samfund, der lever af at sælge det, som det nu engang har. Det er også et samfund, der samarbejder med andre samfund om at udveksle, danne og skabe viden, sådan som traditionen har været, og inden man forlader den tradition med brask og bram, burde man måske have en noget klarere forestilling om, hvor det vil lede os hen. I hvert fald kan vi på det foreliggende grundlag ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Det er en afklaring med hensyn til det at spare penge.

Jeg forstår, at vi har været vant til at spare, og at også den tidligere regering var indstillet på at spare. Der blev fastlagt kvoter, så det, at der kom udenlandske studerende, ikke tog overhånd, så det ville blive for dyrt. Så jeg vil egentlig spørge, om fru Margrethe Vestager er klar over, hvor mange penge der blev sparet i kraft af, at man havde kvoter. Hvis der ikke lå en besparelse i at lave kvoter, forstår jeg det ikke rigtig. Vi er jo vant til at begrænse adgangen til viden i Danmark, så det må være kvoterne, der tiltaler Det Radikale Venstre, og ikke det at give fri adgang til vores viden til dem, som kan skaffe penge til landet.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er sikker på, at spørgsmålet er både klogt og polemisk, men jeg har simpelt hen ikke forstået det, og det hænger sammen med, at det, jeg taler om, ikke er spørgsmålet om, hvorvidt vi skal uddanne hele verdens befolkning, eller vi ikke skal uddanne hele verdens befolkning.

Kl. 19.35

Jeg taler om, at den forhandling, vi har i dag, går på, at vi ikke har råd, og at man hellere vil have noget andet end kvoterne. Jeg taler ikke om, hvorvidt vi især gerne vil have kvoterne, eller vi især gerne vil have noget andet, men om det, som regeringen har fremlagt, og fru Helga Moos' argumentation og fru Helle Sjelles argumentation går på, at vi ikke længere har råd, og derfor må man jo ønske tillykke med, at det med de to lovforslag lykkes at spare 14 mio. kr. i forhold til den tilstand, vi har dag. Det er det ene